

סחבת, הוא צריך לטעון בסומבי את ההיפך. והנה בא יצחק רבין לפני שבועיים, והכריז בקול רם שהוא מתכוון למשוך את המשא-המתן במשך חצי שנה ומעלה. האם זה היה אכסורדי?

המצרים הגיבו מייד בהודעה שי לא יאריכו את מנרב כוח האו"ם. הצבא המצרי התכונן. הכוננות הי ישראלית הנגרית עלתה עשרות מיליוני לירות, שלא לדבר על הרי כה רבבות ימיהעבודה המבוכזים. אבל בינתיים היתה התרוצצות עולמית, לוחהזמנים של המשא-המתן השתבש. רבין הרוויח עוד שבוע או שבועיים. פצינה אופיינית במחזההאבי סורד.

או משל אחר: לפתע הכריז רבין, הי שבוע, שהוא דורש פגישה פנים-אל-פנים בשלב האחרון של המשא-המתן על הסי דריהביניים.

הדבר נשמע כפרובוקציה מכוונת. אפילו יוסכם (או כבר הוסכם) על מעמד משותף בעת החתימה, או לקראת החתימה, בויגבה או במקום אחר, אין סאדאת יכול להרשות לעצמו לקרוא לזה "משא-ומתן פנים-אל-פנים".

ההכריוז על כך בפסח מלא, תקע רבין יתר בגלגל עגלתו של סאדאת. הוא הכריח את נשיא מצריים ל התנגד, להכחיש, להתנגון מפני מבקריו הלאומניים מחוץ ומכות, ודווקא כרגע עדין מאד כמצריים.

בשביל מה זה טוב? למי זה היה נחוץ? אכסורדי. אבל גם זה הגיוני במחזההאכסורדי, אם זה בא לי הרוויח עוד קצת זמן.

■ ■ ■

יתכן מאד שכל האכסורדים הקטנים של רבין אינם מחושבים, ואינם גובעים מטאקטיקת מודעת.

ייתכן שיש להם סיבה פשוטה יותר: **ייתכן שיצחק רבין ועמיתיו יודי עים — בצורה מודעת או מודעת למחצה — שהם פועלים כנפשות בעולדתאכסורדי.**

ייתכן שהם מתמרדים נגד הי אכסורד הזה, שבו הם תפוסים.

ייתכן שמעשיהם והכרוזיהם המזורים אינם אלא תנועות ספונטאניות, שתכליתן לצאת מן המלכודת שבה הם מצויים. ייתכן שהם נאלצים לעשות מעי שים אכסורדיים, כנסיון-שווא לבי רוח מן האכסורדי.

איוזהו ההבדל בין חכם ופיקח? אדם פיקח מצליח להיחלץ מבור, שהחכם לא היה נופל לתוכו מלכתחילה. **ואי אפשר להיחלץ מתוכו מוכן — ליפוזי דבור עמוק עוד יותר.**

■ ■ ■

כסורד גורר אכסורדי, ואי אפשר לי שלול אותו מבלי להיתפס לאכסורד הפוך.

המסקנה ההגיונית הנובעת מניתוח העלוי לה, היא: על מחנההשלום הישראלי לי התנגד להסדרביניים.

אבד וזחי מפסקה אכסורדית. מי שמתנגד עתה להסדרביניים תומך במחנה הסיסיוחיסטי בישראל, המתנגד להח-זרת אף שעל אחד. הוא תומך גם ב"חזית הסיסיו" הערבית, המתנגדת עקרונית לכל הסדר, שלם או חלקי, עם ישראל.

ברגע זה, הבחירה המעשית אינה: הסי דריביניים או שלום כולל. הממשלה הנוכ-חית של ישראל לא תסכים לעולם להסכם הכולל הגיתן להשגה, ואילו ממשלה אחרת, בעלת אופי שונה, אינה גראית אפילו בי אופק. הפיצול הנפשע של מחנההשלום בי ישראל מונע מראש כל היערכות כזאת. **על כן, כעת הבחירה המעשית היא: הסכם ביניים או מילחמה.**

המילחמה לא תפיל רק אלפים — ואולי רבבות — חללים משני הצדדים. היא גם תהיה חסרת כל תועלת. בסוף המילחמה נעמוד בדיוק באותה נקודה שבה אנו עומי דים כעת. אולי בתנאים גרועים עוד יותר. זהו, אולי, האכסורד הגדול ביותר כי תיאטרוןאכסורד זה: בעליכורחה, בניגוד להכרתו, חייב מחנההשלום הישראלי להי מוך עתה בחתימה מהירה ככל האפשר על הסדרהביניים. כדי לחלץ את המדינה מתוך המלכודת שלתוכה הכניסה אותה הממשלה. רק אז יהיה אפשר לחשוב מחדש על שינוי המערך המדיני במדינה, למען השגת שלום כולל.

ברגע זה, האלטרנטיבה המעי שית להסדרביניים גרועה לאין שיעור: שרדההקרוב.

עוד מסתונו הוד מתפטר

מישרד הביטחון - בלי הוד ובלי הדר

בדרך כלל קשורים אירועים אלה בנושאים עדינים ורגישים, שהשתיקה יפה להם. אולם מזה מיספר חודשים, מורגש אישקט במערכת הביטחונית, שגבר והלך ולבש מימדים של סערה. דברים שנאמרו ונעשו, התרחשו אומנם בחוג אכסלוסיבי סגור, אלא שלא ניתן היה למנוע את התפרצות הסופה החוצה.

גילויי השחיתות החמורים שהיתגלו בי חודשים האחרונים במערכת הביטחון, לא היו עוד תופעה שדבקה בבודדים. הם הסי תעפו כמעט לכל שלוחות המערכת, הגיעו למימדים של כימעט-מגיפה. עם כל החומרה שבעצם קיומם של מעשי שחיתות אלה, היו להם השלכות חמורות עוד יותר. הם היוו מעין סימפטום, שהעיר שמשי הו הרבה יותר יסודי ועמוק רקוב בכל הממלכה הזאת.

במשך כל שנות קיומו היה מישרד הביטחון אחוזה פרטית וסגורה של בעלי חוקה, אנשי-שררה, שלמרות שהיו חלק חלקי של המערכת, המנגנון הממשלתי, הם ראו את עצמם בבחינת מערכת נפרדת, שחוקים אחרים חלים עליה.

עד למילחמת יום-הכיפורים היה הביטחון בבחינת פרה קדושה, שאסור לגעת בה לרעה.

כתוצאה מכך היה מישרד-הביטחון כולו מערכת פרטית וקדושה, בדמות ראשי הי מערכת הביטחונית והפקידות הבכירה שלה, שנהגו מסמכויות שלא היו בנחלתה של הפקידות הבכירה בשום משרד ממשלתי אחר.

מצב זה נבע לא כמעט מהעובדה הי פשוטה שלמישרד-הביטחון לא היה כמעט מעולם שריביטחון שטיפל בענייני המישרד ושלט על המערכת. כמעט כל שרי הביטחון שכהנו עד כה בתפקיד, ראו את תפקידם כמצביאים, כמתווי מדיניות ביטחונית וכי מדינאים, שהעיסוק בעצמם בבעיות השיגרתיות הי יומיומיות, המורכבות והמסובכות של הי מישרד היה מהם והלאה. לרובם אפילו לא היה זמן להתעסק בענייני המישרד, כיוון שעיסוקם כשריביטחון היה צדדי.

כך היה בתקופת דויד בן-גוריון, בתקופת כהונתו של לוי אשכול כשריביטחון נוסף

האניה, עוד לפני שאלה פורצים לתוכה. כיוון שמוטי הוד והאישים הבכירים האחרים, העומדים לנטוש את ספינת משרד-הביטחון, אינם כלל בבחינת עכברים, וי לכאורה היה להם תפקיד של גוויסים וקציני סיפון, יש בהסתלקותם כדי להצביע על מצבה המדאיג של הספינה.

רק מעטים מהאירועים המתרחשים מאחורי-הקלעים של מערכת הביטחון, מגיעים לידיעת הציבור.

צירה רביאלוף (מיל.) צבי צור, מי שכיהן כעוזר שרי-הביטי חון בתקופת כהונתו של משה דיין כשר הביטחון, וריכז למעשה את כל הניהול האזרחי של מערכת-הביטחון. עתה מנסה פרס להחזיר את צירה לתפקיד, בתיקווה שהוא יהיה מסוגל להשתלט על האגרכיה שהתפשטה במשרד-הביטחון, והצורך בבוס.

א תר החשובים והמרכזיים שבמשרד המשלה, ובעל התקציב הגדול שבהם — משרד-הביטחון, דמה השבוע לאניה שהעכברים הראשונים מזדרים להימלט ממנה.

בקול רעש גדול בושר השבוע על כוונת הפרישה של היועץ הבכיר לשר-הביטחון, אלוף (מיל.) מרדכי ("מוטי") הוד, מי שכיהן כמפקד חיל-האוויר במילחמת ששת הימים ובמילחמת ההתשה. הוד יצא השבוע לשליחות רשמית בחו"ל, עדיין בתוקף תפי קידו. אולם הסוד שנשמר מאחורי-הקלעים, הפך לנחלת הכלל: מרדכי הוד עומד לפרוש ממשרד-הביטחון בטריקת-דלת חזי קה. אין הוא עושה זאת כדי למלא תפקיד ביטחוני אחר, בהתאם לכישוריו המיוחדים, שמדינת-ישראל כה נוקטת להם.

מוטי הוד עומד לפרוש מתחום המיטוסים והטיולים אל הכרמים והי יקבים. האלוף יליד דגניה, שהוגדר תמיד על ידי מכריו כבעל אופי שי איכר, עומד להפוך ונגב. הוא ייצג ככד הנראה חק קבוצת משקיעים זרים, שתרכוש חק ממניית "יקבי אדי עז" הגדולים שככנימינה. אלוף חיל-האוויר יהפוך לאחד המנהלים שי הכרת, "אליעז".

אין זו הפרישה היחידה ממשרד-הביטחון. מנכ"ל משרד-הביטחון, יצחק עירונגי, מי שהיה בעבר מנכ"ל התעשייה הצבאית של משרד-הביטחון, עומד אף הוא לסיים את תפקידו בזמן הקרוב. גם כמה אישים נוספים, מאלה שמונו בסיטונות על ידי שרי הביטחון שמעון פרס עם כניסתו לתפקיד זה, עומדים לפרוש בהדרגה מתפקידי הי ייעוץ והניהול שהוטלו עליהם במערכת הי ביטחון רק לפני זמן קצר.

אחווה פרטית סגורה

ריחת העכברים מבשרת בדרך כלל את שקיעתה הקרובה של אוניה, גם אם לכאורה היא צפה על פני המים ומשייטת בביטחה. העכברים, בחושם המיוחד, מרי גישים במים העומדים לחזור אל דפנות